

**În vremuri fără speranță, avem nevoie de curajul de a
vorbi și de a asculta**

Autoare: Rebecca Blady

Traducere: Victoria Sara Dazin

În vremuri fără speranță, avem nevoie de curajul de a vorbi și de a asculta

(Getty Images)

În timpul unei cine recente cu un grup divers de prieteni din facultate, am identificat o sursă comună de neliniște, o premieră pentru cei 15 ani de prietenie: să spunem ceea ce credem.

Din locul privilegiat în care am stat în acea seară în New York City, am absorbit realitatea tragică a războiului din Israel și Gaza.

Audierea Comisiei pentru Educație a Camerei Reprezentanților, în care președinții a trei universități importante s-au eschivat să dea răspunsuri la întrebarea au publicat răspunsuri de opritoare arestare la întrebarea dacă apelarea la genocidul evreilor constituie hărțuire, a avut loc cu câteva săptămâni mai devreme.

Unii dintre noi au experimentat antisemitismul direct în urma atacurilor din 7 octombrie și eram foarte conștienți de modul în care politica momentului îi pune pe evrei în pericol. Alții au considerat că, având în vedere relația de finanțare directă a Statelor Unite cu Israelul, momentul a prezentat o oportunitate unică de a lua măsuri la nivel de bază în chestiuni de politică externă.

La masă, am vorbit deschis despre sentimentele noastre, chiar dacă am fost de acord că a face orice fel de comentariu public este riscant. Cunoșteam fiecare oameni care și-au exprimat opinii într-un forum public și și-au pierdut prietenii, munca și respectul în consecință.

Ne pierdeam curajul de a vorbi.

Filosoful francez Gaston Bachelard a scris: „Care este sursa primei noastre suferințe? Constă în faptul că am ezitat să vorbim. S-a născut în momentele în care am acumulat lucruri tăcute în noi.”

Am citit pentru prima dată acest citat profund într-un eseu al cărturarului Torah Avivah Gottlieb Zornberg în lucrarea sa genială „Detaliile răpirii: reflecții despre Exodul”. Zornberg leagă conceptul lui Bachelard de tăcere acumulată de lipsa de cuvinte a lui Moise, a cărui luptă cu vorbirea o întâlnim în porțiunea Tora din această săptămână, Vaera. În acest moment al poveștii, Dumnezeu i s-a arătat lui Moise și i-a cerut să preia conducerea israeliților înrobiți și să ceară eliberarea lor de Faraon. Dar Moise a eșuat până acum în acest sens, ceea ce a dus la furie din partea egiptenilor și apatie generală din partea evreilor.

În mod obișnuit, când ne gândim la dificultățile de vorbire ale lui Moise, presupunem că acestea rezultă dintr-o dizabilitate fizică. “Arel s'fatayim” este expresia pe care Moise o folosește pentru a protesta împotriva poruncii lui Dumnezeu de a vorbi cu Faraon. Adesea tradus ca „legat de limbă”, comentatorul Rashi spune că înseamnă „obstrucționat”. Și un celebru Midraș ne învață că luptele lui Moise provin dintr-o ardere a limbii pe care a suferit-o în copilărie în palatul faraonului. Dar, în evaluarea lui Zornberg, „propria experiență a lui Moise de lipsă de cuvinte este o oglindă a surdității din jurul lui”. Cu alte cuvinte, incapacitatea lui Moise de a vorbi este o

reflectare a celor din jur – în special a semenilor săi israeliți care, biruiți de greutatea zdrobitoare, fizică și spirituală, a sclaviei lor, nu pot să-l audă. În starea lor mizerabilă, nu pot asculta pe cineva sugerând că o schimbare este posibilă. Problemele de comunicație ale lui Moise **sunt de origine spirituală, nu fizice.**

Eu empatizez cu Moise. Dacă abia îmi fac curajul să scriu textul pentru o postare pe Instagram, cum aş putea să-l judec pe Moise, a cărui audiență este la fel de chinuită și disperată ca și mine? Dar în lumea de astăzi a dezactivării și blocării, mă trezesc și mă întreb: Ce a fost mai întâi - lipsa de cuvinte sau surditatea?

Pentru evreii din Egipt, o realitate apăsătoare le-a ascuns auzul. Pentru Moise, îndoiala de sine îi împiedică capacitatea de a vorbi. A discuta despre care a fost primul este o problemă de găină sau de ou: atât vorbirea, cât și ascultarea au necesitat să fie puternice și contrare sensului.

Ceea ce este izbitor la ascensiunea umilă a lui Moise la conducere este că este și o poveste despre începuturile curajului. Sprijinit de fratele său Aaron și de intervențiile supranaturale ale lui Dumnezeu la curtea egipteană, Moise pare să dezvolte o mai mare încredere odată cu trecerea fiecărei plagi. Pe măsură ce se desfășoară a doua ciură, Moise începe negocieri inteligente cu Faraon. În preajma celei de-a treia urgii, Dumnezeu își propune să-i spună lui Moise că tabăra israeliților va fi scutită de efectele urgiilor, ajutându-l astfel pe Moise să construiască bunăvoință în rândul poporului său. Și până la apariția a patra plagă, Moise are o conversație completă cu Faraon, susținând dreptul israeliților de a se închina în afara țării Egiptului. Omul care a început ca un purtător de cuvânt ezitant, temându-se de furia și apatia publicului său, a apărut ca un lider și eliberator.

Poate că curajul de a crede în schimbare este cel mai greu tip de curaj de cultivat – mai dificil chiar decât curajul de a vorbi, de a auzi sau de a conduce. Totuși, **curajul de a crede în posibilitatea schimbării este cel care îi pune pe evrei pe calea libertății.** Treptat, ei depășesc atât lipsa de cuvinte, cât și surditatea, în timp ce sunt martorii unor schimbări reale ale status quo-ului, schimbări pe care le credeau imposibile.

Ne vom recăpăta astăzi curajul să spunem ceea ce gândim, să auzim ceea ce nu vrem să auzim? Pentru a ne îndrepta pe această cale, merită să învățăm din primele zile ale conducerii lui Moise. **Curajul nu ni se naște neapărat, dar este ceva ce putem construi.** Iar primul pas este să crezi, într-un fel mic, că imposibilul se poate schimba. Uneori, tot ceea ce este nevoie pentru a alimenta această credință este o cină intimă cu prieteni vechi pentru a ne aminti că nu suntem singuri.

RABINUL REBECCA BLADY este director executiv al Hillel Germania și cofondator al Base Berlin, o inițiativă a Hillel International susținută de Genesis Philanthropy Group, fundații europene și donatori individuali.

“În vremuri fără speranță, avem nevoie de curajul de a vorbi și de a asculta”, de Rebecca Blady, JEWISH THELEGRAPHIC AGENCY, 12 IANUARIE 2024.

Această poveste a fost publicată inițial pe My Jewish Learning.

Rebecca Blady, “In hopeless times, we need to the courage to speak up - and to listen”, JEWISH THELEGRAPHIC AGENCY, January 12,2024.

<https://www.jta.org/2024/01/12/ideas/in-hopeless-times-we-need-to-the-courage-to-speak-up-and-to-listen>

Autoare: Rebecca Blady *“În vremuri fără speranță, avem nevoie de curajul de a vorbi și de a asculta”.*

Subiect: *Poate că curajul de a crede în schimbare este cel mai greu tip de curaj de cultivat – mai dificil chiar decât curajul de a vorbi, de a auzi sau de a conduce. Totuși, **curajul de a crede în posibilitatea schimbării este cel care îi pune pe evrei pe calea libertății.** Treptat, ei depășesc atât lipsa de cuvinte, cât și surditatea, în timp ce sunt martorii unor schimbări reale ale status quo-ului, schimbări pe care le credeau imposibile.*

*Ne vom recăpăta astăzi curajul să spunem ceea ce gândim, să auzim ceea ce nu vrem să auzim? Pentru a ne îndrepta pe această cale, merită să învățăm din primele zile ale conducerii lui Moise. **Curajul nu ni se naște neapărat, dar este ceva ce putem construi.** Iar primul pas este să crezi, într-un fel mic, că imposibilul se poate schimba.*

Traducere: Victoria Sara Dazin